

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

23 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Nadejda TOMA
Liliana CATAN
Ion GUZUN

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, de către avocatul Gheorghita Igor în numele condamnatului

Dancov Alexandr XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat mun. XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.03.2021 – 18.06.2021;

Instanța de recurs: 13.07.2021-15.06.2022;

Instanța de recurs în anulare: 19.09.2022- 23.11.2022.

C O N S T A T Ă

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 18 iunie 2021, Dancov Alexandr a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod Penal, la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 140 (una sută patruzeci) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

S-a încasat de la Dancov Alexandr, în beneficiul statului, cheltuielile de judecată în mărime de 30 (treizeci) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Dancov Alexandr, la data de 31.01.2021, ora 01:54 min., urmărind scopul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fiind la volanul automobilului de model „XXXXX”, cu numărul de înmatriculare XXXXX, în timp ce se deplasa pe str. XXXXX, a ignorat indicația legală dată de agentul de circulație de a opri vehiculul, fiind stopat forțat, a încălcat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, și anume prevederile art. 14 lit. a) care prevede că „conducătorul de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate”.

Fiind suspectat în conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, cet. Dancov Alexandr a fost supus alcooltestului „Drager”, prin care s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,94 mg/1, ceea ce conform prevederilor art. 134¹² Cod penal, constituie stare de ebrietate alcoolică cu

grad avansat.

Astfel, prin acțiunile sale Dancov Alexandr, a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (1) Codul penal „*conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*”.

3. Nefiind de acord cu sentința, avocatul Gheorghiu Igor în numele inculpatului, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care, conform art. 79 Cod penal, inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu amendă și fără pedeapsa complementară - anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Recurentul a invocat că inculpatul a recunoscut vina integral, s-a căit sincer, la locul de trai se caracterizează pozitiv, are doi copii minori la întreținere, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, nu are grad de dezabilitate, a săvârșit o infracțiune ușoară, anterior nu a fost judecat, este încadrat în câmpul muncii, a solicitat examinarea cauzei penale conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cele atenuante fiind recunoașterea vinei și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, împrejurări în care urma a-i fi stabilită pedeapsa cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

Ori, deținerea permisului de conducere este necesară pentru utilizarea mijlocului de transport individual în interesele familiei sale și la serviciu, astfel că permisul de conducere și necesitatea de a conduce autovehicule nu este un lux sau un capriciu. Totodată, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport a inculpatului, în circumstanțele constatate, ar duce la agravarea situației financiare în familia acestuia, mai ales în perioada de pandemie, iar aplicarea pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității va servi drept temei de concediere pentru neprezentarea la serviciu.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, recursul a fost respins ca nefondat și menținută sentința fără modificări.

4.1. Instanța de recurs a reținut că, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Or, nu au fost constatate circumstanțe agravante, cele atenuate fiind căința și faptul că are la întreținere copii minori.

Potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu

închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, reieșind din caracterul infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatului pentru comiterea infracțiunii este echitabilă pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, cu aplicarea pedepsei complementare obligatorii - anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, prin urmare solicitarea recurentului privind înlăturarea pedepsei complementare, potrivit art. 79 Cod penal, fiind neîntemeiată.

În acest context, instanța de recurs a relevat faptul că, circumstanțele menționate de partea recurentă nu pot fi considerate circumstanțe excepționale prin prisma art.79 Cod penal, deoarece nu reflectă scopul și motivele faptei, rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, iar alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, ce ar permite instanței de judecată să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie nu au fost constatate. Mai mult, pedeapsa - anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, pentru componența de infracțiune prevăzută de art. 264¹ alin. (1) Codul penal, este o pedeapsă obligatorie, respectiv, aplicarea sau neaplicarea acesteia nu este lăsată la aprecierea instanței de judecată, or, careva circumstanțe excepționale care să determine aplicarea art. 79 Cod penal, în vederea excluderii acesteia, instanța de recurs, după cum s-a menționat supra, nu a stabilit.

5. In virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

6. Avocatul Gheorghita Igor declară recurs în anulare, solicitând casarea deciziei în latura aplicării pedepsei complementare obligatorii - anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

6.1. Recurentul invocă existența viciului fundamental, materializat prin încălcarea art. 6 CEDO și art. 4 a Protocolului 7, ce constituie obligația de motivare a hotărârilor judecătorești care face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil și că rigorile CoEDO prezumă că, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite, oferindu-le posibilitatea de a o contesta precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs (hotărârea CtEDO - Fomin versus R. Moldova).

Or, instanțele au pronunțat hotărâri ilegale, neîntemeiate și nemotivate, iar argumentele apărării nu au constituit obiect de discuție în instanța de recurs, asupra cărora s-a expus insuficient și neargumentat, deoarece s-a fundamentat linia de apărare în cadrul prezentului proces și cărora nu le-au fost acordată o atenție deosebită de către instanța ierarhic superioară, precum cu vehemență rezultă din materialele cauzei și hotărârea adoptată.

Mai mult, instanțele nu au luat în calcul că de la bun început condamnatul a manifestat un comportament cuviincios, s-a conformat indicațiilor agenților de patrulare, s-a căit sincer de cele întâmplate, este la prima abatere de acest gen, este angajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru.

Deci, instanța de recurs urma să nu aplice în privința condamnatului pedeapsa complementară obligatorie.

Instanța de recurs urma să rețină că deținerea permisului de conducere de către condamnat este necesară pentru utilizarea mijlocului de transport individual în interesele familiei și la serviciu, fiind angajat în activități în care sunt implicate utilaje/mașini ce necesită posedarea categoriilor și subcategoriilor de conducere, pe care acesta le-a dobândit pe parcursul anilor. Prin urmare, permisul de conducere și necesitatea de a conduce varii autovehicule este o necesitate și nu un lux sau un capriciu. Or, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport a condamnatului duce la agravarea situației financiare a acestuia.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată. Conform art. 44), 22 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 4 din protocolul nr. 7 CEDO, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale. Hotărârea judecătorească definitivă, împiedică redeschiderea, reluarea examinării procesului penal în privința aceleiași persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazului în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea pronunțată.

Dar, conform art. 453 alin. (2) Cod de procedură penală, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe motivele prevăzute în art. 453 Cod de procedură penală. Potrivit art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate.

Totodată, în pofida acestor prevederi legale, deși recurentul a făcut referire la art. 6 și art. 4 din protocolul nr. 7 CEDO, în recursul vizat nu sunt invocate circumstanțe concrete, considerate a fi un viciu fundamental, raportate la circumstanțele de fapt și de drept conținute în hotărârile contestate, cu indicarea normelor legale care prevăd drepturile și libertățile pretinse a fi esențial încălcate, denumirea acestor drepturi și libertăți, esența încălcărilor respective raportată la normele procesual penale și la alte legi naționale, convenții și tratate internaționale, la jurisprudența națională și a CtEDO, modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărârile atacate, astfel încât acestea să obțină natura unui viciu fundamental capabil să genereze temeiul desființării hotărârii irevocabile atacate,

omițându-se totalmente indicarea unor concrete erori de drept la capitolul dat (pct. 6.1 din decizie).

Ori, simpla trimitere la art. 6 CEDO și art. 4 din protocolul nr. 7 CEDO, dar fără a fundamenta contrarietatea relevanțelor din hotărârile contestate cu dispozițiile normelor citate, nu identifică, în mod rezonabil, nici o critică în aspectul viciului fundamental și nu echivalează cu un argument.

Dacă ar proceda la examinarea recursului în anulare formulat de o asemenea manieră, Curtea s-ar substitui autorului lui în invocarea argumentelor de viciu fundamental, fapt care ar echivala, neîntemeiat, cu un control din oficiu, care este impropriu procedurii recursului în anulare.

Pe lângă aceasta, recursul în anulare, conform argumentelor reproduse la pct. 6.1 din decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei în partea aplicării pedepsei complementare.

Însă, descriptivul hotărârilor instanțelor de fond și de recurs, în sensul vizat, inclusiv împrejurările reproduse la pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că acestea au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată condamnatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat ținând cont de prevederile, art. 7, 61, 65¹ alin. (3), 75, 78 și 79 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, instanțele de fond și de recurs ordinar, pronunțându-se în mod detaliat și argumentat asupra tuturor motivelor, versiunilor și probelor invocate de apărare, inclusiv în recursul declarat.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată condamnatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

În același timp, potrivit art. 27 alin. (1), 448 Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.

Deci, activitatea privind aprecierea sau reaprecierea probelor și a circumstanțelor cauzei, este o competență și prerogativă legală a instanței judecătorești, și invocarea în cadrul unui recurs în anulare doar a aprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este una lipsită de orice suport juridic, și nu constituie în sine un viciu fundamental de natură să afecteze o hotărâre irevocabilă.

Circumstanțele nominalizate relevă că, în raport cu motivele invocate de recurent, instanțele nu au comis erori de drept de natura unui viciu fundamental, și că recursul în anulare este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 456, 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului în anulare, dacă se constată că acesta este vădit

neîntemeiat.

Astfel, dat fiind că este vădit neîntemeiat, recursul în anulare de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

8. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (2), art. 432 alin. (2) pct. 4), art. 453, 456 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2022, de către avocatul Gheorghita Igor în numele condamnatului, în cauza penală în privința lui *Dancov Alexandr XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 25 ianuarie 2023.

Președinte

Nadejda TOMA

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Ion GUZUN